

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 2956/2020
13.10.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Данијеле Николић и Гордане Џакула, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милорад Бојчевић, адвокат из ..., против туженог Дома здравља „Др ББ“ ..., чији је пуномоћник Миомир Ралевић, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1463/2019 од 29.07.2020. године, у седници већа одржаној дана 13.10.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1463/2019 од 29.07.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Мајданпеку П1 96/16 од 22.10.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев да се поништи као незаконито и неправилно решење број .. од 10.10.2016. године и да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад, на послове и радне задатке који одговарају његовој стручној спреми, знању и способностима стечени радом, као неоснован. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име накнаде трошкова поступка исплати износ од 124.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1463/2019 од 29.07.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Мајданпеку П1 96/16 од 22.10.2018. године. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова одговора на жалбу.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу одредбе члана 408. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 – у даљем тексту ЗПП) и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Такође, наводи ревизије којима се указује на постојање битне повреде одредаба парничног поступка из члана 372. став 2. тачка 12. ЗПП, немају значаја, јер се сходно члану 407. став 1. тачка 2. ЗПП, ревизија не може изјавити због означене битне повреде одредаба парничног поступка.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог по основу Уговора о раду број .. од 08.02.2007. године, где је обављао послове возача санитарског возила у Служби хитне помоћи. Решењем туженог број .. од 10.10.2016. године тужиоцу је отказан Уговор о раду због повреде радне обавезе из члана 179. став 2. тачка 2. и 5. Закона о раду и члана 17. став 1. тачка 5. и 8. Уговора о раду, јер је тужилац злоупотребио положај и прекорачио овлашћење возача санитарског возила, односно фалсификовао службене исправе – путне налоге, уносећи неистините податке, приказујући да је на службеном путу провео дуже времена од стварно проведеног, остварујући тиме право на исплату пуне дневнице, коју је у већем износу од припадајућег и наплатио, чиме је туженом причинио материјалну штету а прибављајући себи незакониту имовинску корист. Учињене повреде радне обавезе утврђене су на основу записника Комисије туженог, формиране од стране директора, а ради провере налога за службена путовања, којом приликом је Комисија констатовала наведене неправилности у раду тужиоца и то у виду фалсификовања и уписивања лажних података односно времена проведеног на службеном путу. Тужилац је о постојању разлога за отказ уговора о раду упозорен писменим путем актом туженог од 01.10.2016. године, који је тужилац примио и на исто се није изјаснио.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили као неоснован тужбени захтев тужиоца за поништај решења о отказу уговора о раду као незаконитог као и захтев за враћање тужиоца на рад.

Одредбом члана 179. став 2. Закона о раду, прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду, ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђену Општим актом или уговором о раду.

Уговором о раду, закључен између парничних странака, чланом 17. прописано је да запосленом престаје радни однос отказом уговора ако својом кривицом учини повреду радне обавезе и злоупотреби положај и прекорачи овлашћења (тачка 5), и фалсификује новчана и друга службена документа (тачка 8).

Имајући у виду цитиране законске одредбе и одредбе уговора о раду, Врховни касациони суд је нашао да су нижестепени судови извели правилан закључак да нема места поништају као незаконитог решења о отказу уговора о раду као и захтева за враћање на рад, а ревизијски наводи којима се се оспорава овакав закључак нижестепених судова су неосновани.

По оцени Врховног касационог суда, правилан је закључак нижестепених судова да су се у радњама тужиоца стекла обележја повреде радне обавезе, обзиром да је тужилац континуирано, у периоду од 30.03.2016. године до 23.06.2016. године, приликом обављања послова на радном месту возач санитетског возила, у више наврата својом кривицом, понашајући се супротно утврђеним обавезама из описа свог посла, извршио повреду радне обавезе у виду злоупотребе положаја, прекорачења овлашћења и фалсификовање службених докумената, а које повреде су актима туженог прописане као отказни разлог, због чега нема места поништају решења о отказу уговора о раду као незаконитог.

Стога, нису основани ревизијски наводи тужиоца којима се осправа правилна примена материјалног права.

Правилно је тужени, сходно одредби члана 180. став 1. Закона о раду спровео поступак за утврђивање тужичеве одговорности за учињене повреде радних обавеза које су му стављене на терет, доношењем писменог упозорења о постојању разлога за отказ уговора о раду.

Обзиром да је одбијен као неоснован захтев за поништај решења о отказу уговора о раду, то је неоснован захтев тужиоца и захтев за враћање на рад, обзиром на акцесорни карактер тог захтева.

Осталим наводима ревизије побија се утврђено чињенично стање и оцена изведених доказа, што није дозвољено у поступку по ревизији у смислу члана 407. став 2. ЗПП, па ове наводе Врховни касациони суд није испитивао.

Применом члана 414. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд није детаљно образлагао пресуду, с обзиром да се ревизијом понављају жалбени разлози које је у потпуности, детаљно није образложено, оценио другостепени суд.

Захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка је одбијен обзиром да одговор на ревизију није обавезан ни нужен у поступку по ванредном правном леку, због чега је одлучено као у ставу другом изреке, сходно члану 165 .став 1. ЗПП.

На основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд одлучио је као у изреци.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић